

ремонту житлових будинків, що стало вагомим підґрунтям у справі оновлення існуючого житлового фонду та низка досліджень економічного спрямування:

1. Факторний аналіз та підготовка пропозицій щодо внесення змін до Правил розрахунку двоставкових тарифів на теплову енергію і послуги з централізованого постачання гарячої води та централізованого опалення;

2. Методичні рекомендації для підприємств комунальної теплоенергетики по проведенню факторного аналізу собівартості теплової енергії та послуг централізованого теплопостачання;

3. Порядок запровадження диференційованої плати за житло, до складу якої включається поступово плата за капітальний ремонт житлового будинку та Порядку накопичення та використання коштів на капітальний ремонт жилих будинків.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні».
2. Закон України «Про Загальнодержавну програму реформування і розвитку житлово-комунального господарства на 2012-2015 роки.
3. Адміністративне право України за ред. Ю. П. Битяка, «Юрінком Інтер», Київ, 2012 р.
4. Н. І. Олійник Управління житлово-комунальним господарством у процесі ринкової трансформації економіки України: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного управління.
5. А. П. Скорик Удосконалення системи управління житлово-комунальним господарством України, Одес. нац. політехн. ун-ту, «Труды Одесского политехнического университета», 2004, вип. 2(22).

ПРОБЛЕМИ ПОЄДНАННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ТА СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА

О. КОЛІСНИК, *студент 5 курсу*

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Одним із сучасних різновидів партнерства є соціальне партнерство (далі СП). Про поєднання в межах одних правовідносин ознак державно-приватного (далі ДПП) та СП говориться у Концепції ДПП в ЖКГ (житлово-комунальному господарстві).

В українському законодавстві немає нормативно-правових актів, які містили б спеціальні положення про зазначене партнерство (у 1996 році на розгляд Верховної Ради подавалося кілька законопроектів «Про соціальне партнерство», але жоден з них не став Законом). Тому єдиним нормативним

документом, до якого можна звернутися з даного питання, є Модельний закон СНД про СП (прийнятий на XXVII пленарному засіданні Міжпарламентської Асамблеї держав-учасниць СНД), в якому зазначено організаційні, правові та економічні засади функціонування СП.

Незважаючи на відмінності у меті ДПП та СП, спираючись на те, що є спільним у даних партнерствах, основними ознаками СП відповідно до Модельного закону є:

- цілі та завдання СП (ст. 2): вирішення завдань щодо узгодження соціально-економічної політики в галузі трудових відносин; вдосконалення законодавства та створення ефективного механізму регулювання соціально-трудових та економічних відносин; досягнення оптимального узгодження соціально-економічних та соціально-трудових інтересів сторін СП; попередження колективних трудових спорів і конфліктів у сфері соціально-економічних відносин тощо;
- основні принципи СП (ст. 3): довіра та добросовісність у відносинах сторін, їх рівність; вільне обрання питань для обговорення; компроміс у вирішенні розбіжностей, що виникають у процесі переговорів; взаємне інформування сторін про зміни ситуації; систематичність контролю за виконанням в межах СП угод, колективних договорів і рішень тощо;
- сторони СП: роботодавці та профспілки (ст. 7): відповідні органи державної та виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, працівники та роботодавці в особі уповноважених в установленому порядку представників;
- основні напрямлення державної політики у галузі СП (ст. 4): напрацювання та реалізація основних напрямів соціально-економічної політики держави та політики в галузі трудових відносин; створення механізмів взаємодії сторін СП тощо;
- сторони СП (ст. 7): відповідні органи державної та виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, працівники та роботодавці в особі уповноважених в установленому порядку представників;
- рівні СП (ст. 8): державний рівень, галузевий рівень, адміністративно-територіальний рівень тощо;
- форми СП (ст. 11): участь представників сторін в управлінні організацією, колективні переговори, взаємні консультації тощо;
- управління засобами СП (гл. 7, ст.30);
- участь у розробці реалізації політики у сфері охорони праці (гл. 8, ст. 31-32);
- відповідальність за участь у процедурах СП, невиконання угод СП та законодавства про СП (ст. 35-37).

Аналіз Модельного закону дає можливість доцільно поєднати ці два різновиди партнерства, ДПП і СП, та виявити прогалини у Законі України про ДПП (щодо вимог до окремих форм ДПП, угод ДПП, розв'язання конфліктів, що виникають у процесі партнерства тощо).

Тому у Законі про ДПП слід передбачити обов'язковість поєднання ДПП й СП та визначити основні засади такого партнерства. І навряд чи можна

обійтися без Закону «Про соціальне партнерство», який у 1996 році так і не набув чинності. Чинний Закон України «Про порядок вирішення колективних трудових спорів/конфліктів» має іншу мету: визначає правові й організаційні засади функціонування системи заходів по вирішенню колективних трудових спорів/конфліктів і спрямований на здійснення взаємодії сторін соціально-трудових відносин у процесі врегулювання колективних трудових спорів/конфліктів, що виникли між ними.

Партнерство – це складне явище, особливо коли йдеться про поєднання двох і більше його видів та різних форм. І завдання законодавця – врегулювати ці складні відносини з метою забезпечення їх ефективності та уникнення зловживань при їх встановленні в процесі функціонування партнерства та припинення останнього.

ВОДОЗБЕРІГАЮЧА ПОЛІТИКА В СИСТЕМІ ВОДОСПОЖИВАННЯ ТА ВОДОПОСТАЧАННЯ

К. О. МОСКАЛЬОВА, студентка факультету ЕіП

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Актуальність водозберігаючої політики в системі водопостачання та водоспоживання обумовлена тим, що Україна серед європейських держав має найвищий показник не ефективного використання водних ресурсів, у зв'язку з чим водомісткість валового внутрішнього продукту, надто висока.

Згідно з доповіддю ООН за останнє сторіччя споживання води більш ніж у два рази перевищило темпи зростання населення. Вже зараз 2,8 мільярда людей (40% населення Земля) в тій чи іншій мірі відчують нестачу води. За різними даними к 2050 року від 70% до 90 % людей народяться в районах з обмеженим доступом до питної води та неналежним станом санітарної обстановки – країнах Південної Азії, Центральної та Південної Африки.

Норма водоспоживання на 1 людину в Україні складає 320 л/добу, коли в розвинутих країнах – 140-160. Ці норми водоспоживання в Україні у 2-3 рази перевищують аналогічні показники країн Європейського Союзу.

На сьогодні вирішення проблеми збереження водних ресурсів в Україні потребує здійснення комплексу організаційних, економічних, технологічних, наукових та інших заходів, спрямованих на збереження та раціональне використання водного потенціалу в Україні.

Можна виділити такі основні цілі:

- інтенсивний спосіб ведення водного господарства;
- зменшення втрат води в системах водного господарства;
- зменшення витрат води і скидання забруднених стічних і дренажних вод за рахунок удосконалення технологічних процесів у промисловості і сільському господарстві;